

een antwoord in duizend woorden

Hoe kijken jullie naar ons, Nederlanders?

Jamal Ouariachi
is schrijver. Hij woont
in Amsterdam.

Sinds de verschijning van mijn debuutroman, elf jaar geleden, heb ik vaak het genoegen mogen smaken naar Vlaanderen af te reizen (of nou ja, reizen: uurtje en een kwartier van Amsterdam naar Antwerpen – naar Leeuwarden ben ik langer onderweg). Ik bezocht Gent, Brugge, Brussel, Brasschaat, Leuven, Sint-Truiden, Oostende en nog een trits andere prachtplekken, voor leesclubs, voordrachtavondjes, openbare interviews, radio- en tv-optredens, voor de heerlijke Saint Amour-tournee, en al eens steeds vaker gewoon voor pleasure: vrienden bezoeken, de kroeg in duiken.

Een en ander heeft geleid tot de illusie dat wij niet zo veel van elkaar verschillen, wij Nederlanders en jullie Vlamingen. Goed, er is wat variatie in de taal op detailniveau, maar de duizend woorden van dit stuk zijn voor u niet onbegrijpelijk. En akkoord, ik krijg van Vlaamse vrienden weleens kritiek op de minderwaardige biertjes die ik drink, je kunt iets zeggen over het onderscheid tussen gereformeerde noorderlingen en katholieke zuiderlingen, maar dat zijn nuances. Zoals Vincent Vega het ooit in *Pulp Fiction* zei, over de mate waarin Europa verschilt van de VS: 'They got the same shit over there that they got here, but it's just – it's just, there it's a little different.'

(195)

Sinds enige tijd ben ik aan het twijfelen geslagen. Hoe kijken jullie naar ons, Nederlanders? Hoe staan we dezer dagen op de foto (ongetwijfeld een selfie)? Met onze minister-president die van zichzelf beweert dat hij 'naar eer en geweten gelogen' heeft in een affaire rond onze belastingdienst die al jaren voortsleept. Hij deed deze bekentenis in de vergaderzaal van de Tweede Kamer, overigens een broeinest van burn-outs. In hetzelfde gebouw toverde een democratisch verkozen Kamerlid een kantoor van zijn partij om tot

peeskamer, waar hij zijn toenmalige vrouw dwong tot copulatie met een van zijn bewakers. Deze PVV-pooier, Dion Graus, is nog altijd actief als politicus.

© Emma Vanhille

Zijn partijleider, Geert Wilders, houdt hem de hand boven het hoofd. Seksueel grensoverschrijdend gedrag is overal taboe, maar blijkbaar niet in het hart van onze democratie.

Dat kan alleen in het land waar onlangs ophef ontstond omdat een nieuw biologieboek voor middelbare scholen de correcte anatomie van de clitoris weergeeft. Ophef ja, Vlaamse vrienden, Nederland is bang voor de clit maar we zijn dol op ongevraagd naaien.

Ophef ja, Vlaamse vrienden, Nederland is bang voor de clit maar we zijn dol op ongevraagd naaien

Het kan jullie niet ontgaan zijn dat een crimineel met de naam Sywert van L., een favoriete talking head en dus kind aan huis bij onze vele smaakvolle praatprogramma's, in de beginnendagen van de coronacrisis ons ministerie van Volksgezondheid voor 100 miljoen euro heeft opgelicht, in een deal over de levering van mondkapjes. Veertig miljoen – overigens onduidelijke en ongebruikt gebleven – mondkapjes. Alles onder het mom van liefdadigheid, natuurlijk. Achter de schermen noemde Van L. mondkapjes 'het nieuwe goud'. Klopt. Hij en zijn twee handlangers boekten 20 miljoen euro winst.

(457)

Hoe kan het ook anders met een minister van Volksgezondheid die verliefd is op de camera's is dan op zijn eigen vrouw, die zich graag presenteert in Pipó de Clown-schoenen, een man die op zeker moment, bij de dagelijkse aankondiging van welke geboortejaren in aanmerking komen voor het maken van een vaccinatieafpraak, tweekete over 'het prachtige geboortejahr 1977' – zijn eigen geboortejahr. We hebben het over een verwaande kwast die

toen hij bij de laatste verkiezingen moest gaan stemmen, zich niet kon identificeren: zijn vrouw had hem zijn oude, ongeldige rijbewijs meegegeven. Hij was met de auto naar de coronaproof stemstraat gekomen. Hij, deze man, deze imbeciel, sluit interviews graag af met een moppie croonerzang om te laten zien wat

een heerlijk fuifnummer hij eigenlijk is. Daar zijn beelden van, ik maak geen grappen.

Al deze feiten zijn controleerbaar, als je tenminste enige waarde hecht aan journalistiek, in tegenstelling tot onze wereldberoem-

de parlementariër Geert Wilders, die afgelopen week op Twitter noteerde: 'Journalisten zijn – uitzonderingen daargelaten – gewoon tuig van de richel.' De tweet kwam op de dag dat uit een onderzoek van de organisatie PersVeilig bleek dat 8 op de 10 journalisten in Nederland weleens te maken heeft met geweld of bedreiging. En waarom vond Wilders het zo nodig zijn opvatting over journalisten kenbaar te maken? Omdat een Nederlandse krant de eerder genoemde pooierspraktijken van zijn partijgenoot Graus blijft belichten.

(684)

IJdel, leugenachtig, seksueel verknipt, corrupt. Is dit altijd al het beeld geweest dat wij aan de wereld presenteerden? Zelfs de wapjes die bij ons in verzet komen tegen de coronamaatregelen, zijn nét weer een tandje belachelijker dan elders, met als goeroes een liefde-predikende salsaleraar met overjarige dreadlocks, Willem Engel, en de voor smaad veroordeelde opiniepeiler Maurice de Hond. Denk niet dat ze vanwege hun lachwekkendheid ongevaarlijk zijn. Integendeel. De niet-aflatende propaganda van dit duo heeft heel wat zelfgeobsedeerde yogamoeders op de been gebracht, die een coronatest in de neus van hun kleuter een misdaad tegen de menselijkheid vinden en die daarom maar de grootste fascie van Nederland, Thierry Baudet, bij de laatste verkiezingen aan een verviervoudiging van zijn zetelaantal in de Tweede Kamer hebben geholpen.

Baudet is door deze winst zozeer doorgedraaid in zijn geschifte, paranoïde groothedswaan, dat hij bezig is zijn partij om te vormen tot een soort afscheidingbeweging. Hij streeft naar 'Forumland', een al dan niet virtuele gemeenschap voor aanhangers van zijn partij, Forum voor Democratie. Met eigen media, een eigen onderwijsstelsel, een eigen dating-app en een eigen digitale munt (het logo daarvan toont een echte munt met als beeltenis Baudets hoofd en de tekst: 'Baudet zij met ons').

Nogmaals, ik maak geen grappen. Was het maar waar. Ooit stonden wij Nederlanders, zeker die van boven de rivieren, te boek als 'nuchter'. In ieder geval in ons eigen boek. Misschien is dat altijd al een kwestie van zinsbegoocheling geweest en ben ik traag van begrip, maar ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat we nu pas met stip de grootste pijs van Europa zijn geworden.

Kortom, dit is een roep om hulp van jullie taalgenoot, die met zoveel plezier eens in de drie weken deze pagina mag vullen. Houd ons, jullie noorderburen, een beetje in de gaten. Of liever: grijp in. We naderen de afgrond. Lach niet langer. Help ons. Help!

(1000)

Afwisselend zoeken Jeroen Olyslagers, Charlotte Van den Broeck en Jamal Ouariachi in 1000 woorden een antwoord op een eigen actuele vraag.